

свѣта? Какво е то: брилянти, елмази, коприна или персийски килими? Или накити отъ слонова костъ, посипани съ бисеръ, ми носишъ?

— Докарахъ само онова, което е най-скжпо, — казалъ капитанътъ. — Безъ него не могатъ ни бедни, ни богати. Безъ него нѣма животъ за хората, а животътъ нали е най-скжпото нѣщо за човѣка?

Царицата разгнѣвена викнала:

— Не мждрувай, а кажи веднага, какво носишъ!

— Карамъ пѣленъ параходъ жито.

— Какво? Жито ли? Ти се подигравашъ съ мене!

— Не се подигравамъ, царице. Въ царството ти има гладни хора. За да не измратъ, докарахъ имъ жито.

Царицата не искала и да чуе капитана, а заповѣдала да изхвърлятъ всичкото жито въ морето.

Ала много бедни хора научили за това и се сбрали да молятъ разгнѣвената царица да не хвърля житото. Но тя не се съгласила. Хвърлила го и заповѣдала да откаратъ стария капитанъ въ тъмница.

— Запомнете, царице, — казалъ капитанътъ, — че за това единъ день много ще се каете.

Господъ вижда и ще ви накаже. Ще дочакате день, когато ще ходите отъ врата на врата да просите това жито, което днесъ хвърляте, вмѣсто да го раздадете на беднитъ.

Царицата се ядосала, хвърлила въ морето златния си пръстенъ и рекла:

— Ако това що говоришъ е истина, нека очитъ ми пакъ видятъ този пръстенъ.

Минало време. Царицата била вече забравила думитъ на стария капитанъ.

Една вечеръ готвачътъ и донесълъ пръстена и казалъ:

— Честита царице, намѣрихъ това въ една риба.

Царицата пребледнѣла. Тя веднага си спомнила думитъ на капитана и се уплашила. А въ сжщото време влѣзли при нея пратеници и ѝ съобщили, че се явила буря и потопила всичкитъ ѝ параходи. На другата нощъ пѣкъ палатътъ се запалилъ и изгорѣлъ. А народътъ ѝ се разбунтувалъ, и тя трѣбвало да бѣга въ друга земя. И нали не знаела да работи нищо, скоро започнала да гладува и за да се прехранва, започнала да проси.

И каела се тя за постжпката си, ала било късно.

